

บรรณานุกรม

- กาญจนา มีศิลปวิภักย์. (2551). ความรู้เบื้องต้นและทฤษฎีการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม
- กานดา จันทรมหา. (2555). บทบาทตัวร้ายในละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อพฤติกรรม การเลียนแบบของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา สื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยเจริญการพิมพ์.
- กิติมา สุรสนธิ. (2557). การเปิดรับชมความคาดหวังและความพึงพอใจของผู้ชม รายการสอนภาษาอังกฤษประเภทสาระบันเทิงทางโทรทัศน์. คณะวารสารศาสตร์และ สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จตุรรัตน์ เอื้ออำนวย. (2553). จิตวิทยาสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชิตาภา สุขพล้ำ. (2548). สารระหว่างบุคคล. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- ธนพร คชาไพโร. (ม.ป.ป.). การเปิดรับสื่อทัศนคติและพฤติกรรม การเลียนแบบซีรีส์เรื่อง "ฮอว์กส์" ซีซั่น 1 ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการสื่อสาร, มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- ธนวุฒิ เศษรฤทธิ. (2554). การศึกษาพฤติกรรม การเลียนแบบศิลปินต้นแบบละครโทรทัศน์ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ. การศึกษาเฉพาะบุคคลนิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ธีระภัทร์ เอกผาชัยสวัสดิ์. (2551). ประชากรศึกษา. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2562, จากเว็บไซต์: <http://computer.pcru.ac.th/emoodledata/19/>.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2546). หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- ปริญญา ธีระเกษมสุข. (2558). การเปิดรับสื่อทัศนคติและพฤติกรรม การเลียนแบบสิ่ง สื่อโฆษณาในโบปายแอฟฟลิเคชั่นของวัยรุ่นไทย. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสื่อสารการตลาด, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย. (2556). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พัชรกุล เพ็ชรประยูร. (2559). พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารและการใช้ประโยชน์จากหนังสือพิมพ์ออนไลน์และนิตยสารออนไลน์ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2562, จากเว็บไซต์: <http://203.131.210.100/ejournal/wp-content/uploads/2016/02/JCIS58032.pdf>.
- พิชิต วิจิตรบุญรักษ์. (2553). สื่อสังคมออนไลน์: สื่อแห่งอนาคต. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2562, จากเว็บไซต์: http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/oct_dec_11/pdf/aw016.pdf.
- ภัทวลี นิติเกษตรสุนทร และคณะ. (2553). ทฤษฎีและพฤติกรรมการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 8). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ภิเชก ชยนิรันดร์. (2551). บันทึกความสำเร็จธุรกิจดอทคอม e-Commerce Success Case Study มุมมองการตลาดและกรณีศึกษาเว็บไซต์ไทย. กรุงเทพฯ: พงษ์วิรินทร์การพิมพ์.
- โยเนีย เย็นชา. (2560). การใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 17 ธันวาคม 2560, จากเว็บไซต์: 1991.sailom2.blogspot.com/2012/12/blog-post.html.
- รัตนาภรณ์ เมธะพันธุ์. (2557). อิทธิพลของสื่อบันเทิงเกาหลีที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของกลุ่มคลั่งไคล้ในเขตอำเภอเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อและการสื่อสารเชิงกลยุทธ์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- วนิษา แก้วสุข. (2558). การศึกษาการสื่อสารบนเครือข่ายสังคมออนไลน์กับการบริโภคกรณีศึกษา มูลนิธิเพื่อสุนัขยาคไร ปี 2557. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วิภาวี จันทรแก้ว. (2559). พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ ทัศนคติ และการใช้ประโยชน์กรณีศึกษา เฟซบุ๊กแฟนเพจ ดั่งตถุณแฟนคลับ. วารสารการสื่อสารและการจัดการนิดา, ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน 2559.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2527). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: อักษรพานิชย์.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต. (2539). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สินี ธเนศศรียานนท์. (ม.ป.ป). พฤติกรรมการเปิดรับสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) เพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของผู้ชมภาพยนตร์ (ที่ใช้สื่อสังคมออนไลน์ Social Media). สารนิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการภาพยนตร์ - วีดิทัศน์, มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- สิริโยธนา ณ นคร. (2550). ละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของสตรีวัยทำงาน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุจิตรา ศรีประสิทธิ์. (2534). ผลของตัวแบบต่างชนิดที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองในการฝึกสอนสุขศึกษาของนักศึกษาเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุชา จันทร์เอม. (2544). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาวิณี บัวบาน. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบดารา และนักร้องของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุรัตน์ ตรีสุกุล. (2549). หลักนิเทศศาสตร์ PRINCIPLES OF COMMUNICATION ARTS (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2533). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงเดือน ผ่องพุ่ม. (2556). สื่อสังคมออนไลน์: แนวทางการนำมาประยุกต์ใช้. วารสารวิชาการสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- อนงค์นาฏ รัศมีเวียงชัย. (ม.ป.ป.). การรู้เท่าทันสื่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนชุมชนประชาธิปไตยวิทยาการ. รายงานโครงการวิจัย. วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อัจฉรา ธรรมาภรณ์. (2531). จิตวิทยาการเรียนรู้. ปัตตานี : ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2547). สื่อมวลชนเบื้องต้น: สื่อมวลชนวัฒนธรรมและสังคม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bandura, Albert. (1977). *Social Learning Theory*. New Jersey: Prentice – Hall.
- Bartsch, A., & Viehoff, R. (2010). The Use of Media Entertainment and Emotional Gratification. *Procedia Social and Behavioral Sciences*.
- Klimmt & Ritterfeld. (2004). *Interactivity and generalizability: New media, new challenges*, UK: Oxford University Press.
- Kotler, P., & Keller, K. (2009). *Marketing management (13th ed.)*. USA: Pearson Prentice Hall.
- Vorderer, P., Klimmt, C., & Ritterfeld, U. (2004). Enjoyment: At the Heart of Media Entertainment. *Communication Theory*, 14 (4).